

WILLEM G. VAN DE HULST JR.

VERA

A watercolor illustration of a swan's head and neck, rendered in a stylized, expressive manner. The swan's head is turned to the right, showing a prominent red beak and a black eye. The neck is long and curved, with a large, dark, textured area representing the ruff. The background is a mix of light and dark washes, suggesting a natural setting. The overall style is reminiscent of early 20th-century watercolor art.

WILLEM G. VAN DE HULST JR.

VERA

Met illustraties in kleur van de schrijver

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. — NIJKERK

1. Vera

Midden in de drukke stad lag een groen park.
Midden in dat groene park lag een stille vijver.
Midden in die vijver lag een klein rond eiland.
Midden op dat eiland woonde Vera.
Maar dat wist ze zelf niet, want ze wist niet dat ze Vera heette.
Dat wist Akkie alleen.
Akkie had die mooie naam bedacht.
Vera!

2 Akkie

Aan de ene kant van het park staan groté oude huizen. Daar groeit klimop om de ramen heen. Daar moet je op een stenen stoep klimmen om bij de voordeur te komen.

Aan de andere kant van het park staan hoge nieuwe flats. Daar zijn lange rijen ramen en deuren. Naast elkaar en boven elkaar. Daar moet je in een lift om helemaal bovenin te komen.

Achter een van die deuren woont Akkie.

Voordat Akkie 's avonds onder de dekens duikt, gluurt ze altijd even door het gordijn.

Achter het glimmende glas schitteren duizenden lichtjes. De lichtjes die stil staan zijn van de huizen en van de straatlantaarns. De lichtjes die bewegen zijn van de auto's en de brommers en de fietsen.

Maar Akkie kijkt niet naar de lichten van de stad.

Ze kijkt naar het park. Dat is een donkere plek. Want in het park branden geen lichtjes. Ze moet een beetje lekker rillen, zo geheimzinnig is het daar.

Ze houdt haar handen om haar ogen. Dan ziet ze tussen het donker van de bomen een glimmend zwarte vlek. Dat is de vijver.

Ze drukt haar neus nog dichter tegen het koude glas. Dan ziet ze in het midden van de vijver een ronde plek die nog donkerder is. Dat is het eiland. Midden in het donker van het eiland woont Vera. Vanuit haar bed kan Akkie Vera niet zien. Allicht niet. 't Is veel te donker en veel te ver.

„Zeg mam, zou Vera nu al slapen?”
„Vast wel.”
„Naast de koning?”
„Natuurlijk, wat dacht je.”
„De koning zit op zijn troon, hè mam?”
„Ja, dat hoort zo.”
„En de vijf prinsen? Wat zouden die nu doen?”
„Kon je dat zelf maar eens gaan bekijken, hè?”
„O mam! Was 't maar waar!”
„Maar nu gauw gaan slapen en het licht uit.”
„Ja mam. Dag mam. Welterusten.”

Mam is naar de huiskamer gegaan.

Het licht is uit. Nu is het donker. Bij Akkie onder de dekens ook.

Akkie slaapt nog niet. Ze denkt aan de zwanen.

De grootste zwaan zwemt altijd voorop. Hij is heel trots. Hij houdt zijn vleugels rond als bolle zeilen.

Hij heeft een rode snavel met een zwarte knobbel erop. Hij is de koning. Dat heeft Akkie bedacht.

Achter de koning komt de koningin. Ook met een zwarte knobbel op haar snavel.

Akkie vindt de koningin haast nog mooier dan de koning.

Voor de koning is ze eigenlijk een beetje bang.

Toen ze met haar vader en haar moeder in de hoge flat kwam wonen en voor het eerst door het park naar de nieuwe school liep, heeft Akkie de naam voor de koningin bedacht... Vera!

Dat klonk mooi. Het was een vreemde naam. Een beetje ouderwets. Een beetje deftig.

Er zijn nog vijf andere zwanen. Het zijn de kinderen van de

koning en de koningin. Dat zijn de vijf prinsen.
Ze zijn in een nest op het eiland geboren. Dat nest kan je niet
zien. Het ligt veilig verstopt tussen de bloemen en de struiken.
Maar het is er toch. Dat heeft de oude oppasser verteld, toen

Akkie met haar moeder de zwanen bij het brugje kwam voeren.

De oppasser is de baas van het park. Hij moet het park netjes houden. Dode bladeren veegt hij bij elkaar. Stukjes papier prikt hij aan een stok.

Bij het brugje ligt een roeiboot. Daarmee vaart hij soms naar het eiland toe. Daarom weet *hij* alleen waar het nest van de zwaneprijsen is. Valse honden en wilde kinderen kunnen daar niet komen. Nooit! Gelukkig maar.

3. *De droom*

Het wordt zo lekker warm onder de dekens.

Akkie heeft nu toch wel erg veel slaap.

Haar ogen zijn dicht. Ze slaapt echt. Maar dat weet ze niet.

Ze droomt. Dat weet ze ook niet.

De zon schijnt in een blauwe lucht.

Hij schittert op de bloemen in het park en op het water van de vijver.

De witte zwanen glijden naar het brugje toe. De bruine eenden en de zwarte waterkipjes gaan vlug een beetje opzij.

Akkie staat al op het brugje te wachten.

De zwanen komen al vlak bij.

De koning maakt een buiging voor Akkie.

De koningin drijft tot vlak onder de brug.

„Kom maar,” fluistert ze tegen Akkie. „Durf maar.”

Akkie durft best. Ze durft het elke avond weer opnieuw in haar droom.

Ze wordt al heel klein. Ze laat zich op het randje van de brug zakken. Dan wipt ze onder de leuning door op de zachte veren van Vera. Daar gaat ze zitten tussen de vleugels. Ze houdt zich met beide handen vast aan de lange hals.

Vlak bij haar komt een grote vis naar boven. Hij wil een beetje lucht happen. Het is een karper. Akkie ziet zijn gouden schubben glanzen. Ze ziet ook hoe hij onder water met zijn bolle ogen naar haar kijkt. Ze trekt haar benen een beetje op, want ze vindt het toch wel eng.

De koning zet zijn witte zeilen op. Hij zwemt dwars over de vijver weg. Vera vaart achter hem aan en Akkie vaart mee.

Dan komen de vijf prinsen.

Elke nacht droomt Akkie dezelfde droom. Het eiland in de vijver is dan een tovereiland geworden. De seringen ruiken naar honing. De gele bloemen van de goudenregen glanzen als goud. 't Is net of de bloemen zelf licht geven. Tussen al die pracht staat de troon van de koning en de koningin.

De merels en de vinken maken muziek en de eenden kwaken.

Maar hoe de droom afloopt, weet Akkie niet.

Als ze 's morgens wakker wordt, is ze het vergeten. Dan kijkt ze gauw door het gordijn naar buiten. Daar is het park weer en de vijver. Dan ziet ze dat het tovereiland uit haar droom weer een gewoon eiland is geworden.

Ze bijt op haar lip en kijkt er heel strak naar.

't Helpt niet! De droom wil in het daglicht niet terugkomen.

Jammer!

4. *Winter*

Nu is het winter geworden.

Geen warme zon meer, maar wel koude wind. Soms regent het en soms valt er natte sneeuw.

Als Akkie 's morgens door het gordijn kijkt, is het buiten nog niet helemaal licht. Als ze om vier uur uit school komt, begint het alweer een beetje donker te worden.

De bomen in het park zijn kaal. De takken zijn nat en zwart. De bladeren zijn weg. Allemaal. Ze zijn in het koude water van de vijver verdronken, of de baas van het park heeft ze opgeveegd en weggereden.

Elke morgen als Akkie door het park naar school gaat, neemt ze een zakje met broodkorstjes mee. Elke morgen wachten Vera en de andere zwanen al bij het brugje. De waterkipjes en de eenden ook.

Soms is het erg koud en soms is ze erg laat. Dan moet ze de hele weg naar school hard hollen. Dan rukt ze vlug de plastic zak uit haar tas en schudt ze hem gauw leeg over de leuning. Dan holt ze weer door.

De laatste kruimels vallen op het hout van de brug. Die zijn voor de mussen en de merels en de mezen.

5. *De laatste middag*

De laatste middag van school is gekomen.

Over een paar dagen is het kerstfeest en morgen begint de vakantie.

Het is vier uur.

De school is uit. Akkie loopt door het park. Ze loopt heel voorzichtig, want ze brengt zo iets moois mee naar huis. Zèlf gemaakt! Voor het kerstfeest!

Er zit een krant omheen. Het is bijna net zo groot als haar tas. Maar het is heel licht. Dat is juist erg moeilijk dragen, want ze mag er niet in knijpen. Stel je voor!

Ze klemt de zware tas onder haar arm. Ze houdt het lichte pak in haar beide handen voor zich uit. Ze wil wel hard lopen om

gauw bij haar moeder te zijn, maar dat durft ze niet. Als ze zou vallen!

Wat zit er dan in die krant?

Een lantaarn! Een kerstlantaarn!

Alle kinderen van de klas hebben er een gemaakt en de juffrouw heeft geholpen.

De lantaarn van Akkie is heel mooi geworden. Hij is van zwart karton. In de vier zijkanten zijn gaten uitgeprikt. Niet zo maar! Nee, heel mooi. In elke zijkant weer anders.

Eén gat heeft de vorm van een engel. Daar is een dun stukje papier achter geplakt. Akkie heeft met kleurkrijt veren op de vleugels getekend. Het volgende gat heeft de vorm van een ster met gele stralen. Dan komt er een gat dat net een klok is. Een klok hoort ook bij het kerstfeest. En dan is er nog een gat met allemaal punten. Dat is net een kerstboom. Daar heeft Akkie gekleurde ballen en slingers in getekend.

Er staat ook een echt kaarsje in. In een halve aardappel geklemd. Het kaarsje heeft al gebrand. Daarnet, op school. Prachtig was dat.

Alle kinderen van de klas hadden hun lantaarn voor zich op de bank staan. Het was donker, want de gordijnen waren dicht. Wie het durfde, mocht zijn kaarsje zelf aansteken.

Akkie durfde. Ze had van haar moeder een doosje lucifers meegekregen.

Toen al de lantaarns brandden, had de juffrouw een kerstverhaal verteld en toen het afgelopen was, mocht iedereen zijn eigen kaarsje weer uitblazen ook.

Nu loopt Akkie door het park. Heel voorzichtig.

Wat zal haar moeder blij zijn. Wat zal haar vader kijken.

Hé, het park is zo vreemd vandaag.

Dat komt door de mist. En die mist wordt steeds dichter. De krant om de lantaarn wordt er vochtig en zacht van.

Het lijkt ook of het nu donkerder is dan anders. Akkie kan maar heel weinig zien. De bomen die dichtbij staan ziet ze wel, maar verderop ziet ze niets meer.

Bij de graskant ziet ze wel het water van de vijver glimmen, maar het eiland in de verte is helemaal weg. 't Is net of het verstopt is achter een grijze muur. Die muur is overal om haar heen.

Waar zouden de zwanen zijn?

Hé, daar is opeens de zwarte leuning van de brug — vlak bij. En ze dacht dat de brug nog ver was. Vreemd, hoor!

Het is ook net of ze helemaal alleen in het park loopt, want ze ziet niemand. De baas van het park ook niet.

Ze hoort bijna niets. 't Is of de mist ook de geluiden tegenhoudt.

6. *In de mist*

O wee!

Daar komt toch iets.

Het springt zo maar opeens uit de mist te voorschijn.

„Oe-woef. Waf!”

Akkie is niet bang voor die hond. Ze kent hem wel. Het is de hond van de baas van het park. Hij zal haar heus niet bijten. Maar Akkie schrikt toch, want hij wil met haar *spelen!* Dat doen ze zo vaak samen. En soms krijgt hij een velletje van de worst, dat tussen de broodkorstjes voor de zwanen zit.

Oei! Akkie kan nu niet spelen. Ze moet de kerstlantaarn vasthouden.

„Oe-woef. Waf!”

O wee, de hond springt al op haar af. Hij zwaait met zijn staart.

„Nee, nee! Weg Pim... Weg!”

Akkie houdt de lantaarn zo hoog mogelijk. Maar èrg hoog is dat niet, want anders schiet de tas onder haar arm uit.

Pim wil al tegen haar op springen. Hij wil zijn natte neus al tegen de lantaarn duwen. „Waf-oeaf! Wat zit er in die krant? Zitten daar broodkorstjes in? En heb je ook worst? Waf!”

„O nee nee. Wèg!”

Akkie houdt haar ene knie naar voren om Pim tegen te houden.

„Woef! Laat me eens ruiken aan die krant. Laat me eens kijken!”

Akkie kan wel huilen. Van bangheid en van boosheid tegelijk.

„Vort nou, akelig beest! Weg!”

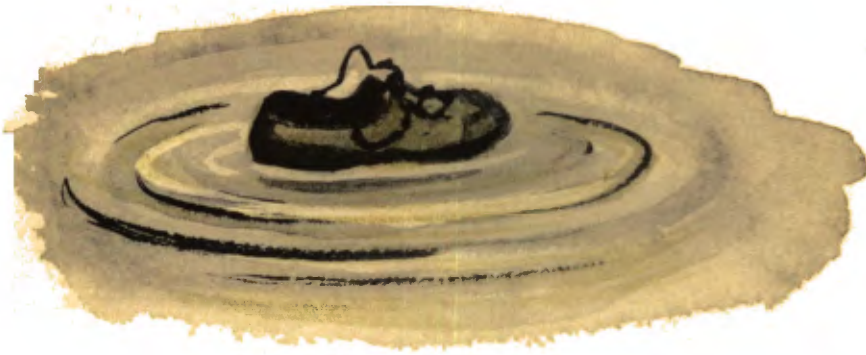
Maar Pim gaat niet weg. Hij wil alweer tegen haar op springen.

Haar handen kan Akkie niet gebruiken, maar haar benen wel. In haar bangheid schopt ze naar Pim. Ze raakt hem niet, maar toch schrikt hij ervan. Ach, heel even maar. Daar komt hij weer.

Weer schopt Akkie in de lucht. „Weg, weg!”

Oei! Ze schopt veel te hard en de veter van haar schoen zit een beetje los. De schoen vliegt van haar voet. Hij gaat met een boog door de lucht. Hij valt neer op de rand van het brugje. Hij glijdt over de rand heen... ploemp, in het water.

Daar staat Akkie. Op een schoen en een kous. Tranen springen in haar ogen. Haar schoen weg? Dat is erg! Zou hij zinken?

Even denkt ze niet aan die nare Pim.

Pim springt niet meer tegen Akkie op. Hij is ook van die vliegende schoen geschrokken. Hij kijkt ook over het randje van de brug.

„Waf!”

Nee hoor, de schoen is plat op het water gevallen. Hij is van binnen nog bijna droog... Daarom drijft hij.

Maar hij drijft langzaam van het brugje weg... de mist in. Net een klein bootje...

„*Bootje!*”

Akkie denkt opeens: „*Bootje!*”

Ze krijgt er een kleur van. Vlak bij haar ligt een ècht bootje.

Dat bootje ligt daar altijd. Het is van de baas van Pim.

Akkie durft eigenlijk niet, maar het moet wel. En 't moet vlug, heel vlug. Anders drijft de schoen weg in de mist. Dan kan ze hem niet meer vinden.

Ze hinkt al op de punt van haar kous naar de waterkant.

Ze laat de tas onder haar arm uit vallen en ze schuift hem met haar natte tenen tegen de leuning van de brug. De tas moet daar maar even wachten tot ze terug is.

Ze stapt in het bootje. De lantaarn zet ze op de bank.

„Waf.” Pim zet zijn voorpoten ook al op de rand.

„Weg Pim. Nee, jij mag niet mee.”

Ze duwt de hond terug. Ze trekt het touw los van het paaltje en met de lange stok duwt ze de boot van de kant.

Waar is de schoen nou?

Ze ziet hem niet meer.

Zou hij nu toch gezonken zijn? Nee hoor! Kijk, daar is een donker puntje in de mist. Dat moet de schoen wel zijn. Maar, oei, wat is hij al ver weg.

7. Varen

De boot gaat niet recht naar de schoen toe.

Ze moet met de stok een beetje sturen. Hu, wat wiebelt die boot eng. Stel je voor dat ze eruit zou rollen. Koud zou dat zijn en nat! Maar ze zou niet verdrinken, want de vijver is wel groot, maar hij is niet diep. Als de stok een klein eindje in het water gaat, stoot hij al op de grond.

„Waf, oewaf!”

Pim staat op het randje van de waterkant. Hij ziet Akkie in de mist verdwijnen. „Waf!”

Akkie let niet op Pim. Kijk, nou gaat de boot weer te veel naar rechts. Nu moet ze met de stok aan de andere kant duwen. Hé, dom! Ze duwt veel te hard. De boot draait helemaal rond. Maar toch komt hij al dicht bij de schoen.

Ja hoor, nog een klein stukje schuin naar voren. Ze legt de stok in de boot en ze gaat op haar knieën vlak tegen de rand zitten. Ze steekt haar hand al ver over het water uit.

Nu moet ze de schoen pakken vóór de boot er tegenaan vaart, want dan zal de schoen vast en zeker zinken.

Ja, nog even!

Ja...? *Hebben!*

Ze gaat op de bank zitten. Vlak naast de krant met de lantaarn. Ze trekt de natte schoen vlug weer aan haar natte voet. Ze maakt de veter stevig vast. Dan pakt ze de stok om gauw naar de kant terug te varen.

Ze kijkt om zich heen en dan schrikt ze.

Waar is de kant?

Waar is het brugje?

Ze ziet niets. Overal om haar heen is alleen maar mist.

Toen ze haar schoen aantrok, is de boot nog verder weggedreven. En hij is ook rondgedraaid. Daarom kan ze niet meer weten aan welke kant het brugje is.

Ze ziet nu ook dat het al donker wordt. O, help, wat moet ze doen?!

Opeens weet ze iets! Ze weet dat ze Pim daarnet heeft horen blaffen.

Ze roept: „Pim!”

In haar stem klinkt echte bangheid. Ze luistert. Als Pim nu maar terug wil blaffen, dan kan ze horen naar welke kant ze de boot moet duwen.

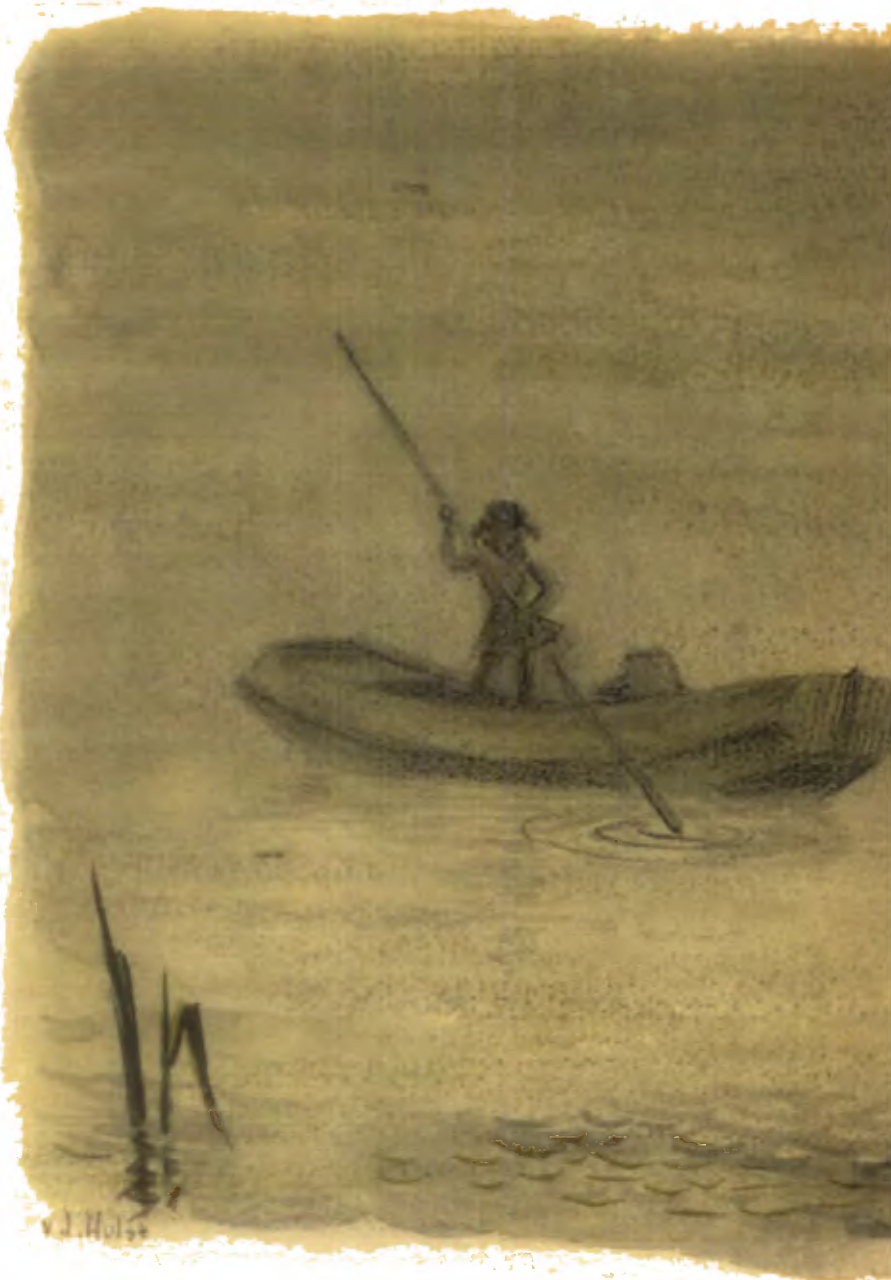
„Pim!”

Ze wacht. Ze luistert... Niets.

Het blijft stil aan alle kanten. Zou Pim naar zijn huis zijn gegaan?

Ze tuurt zo erg in de mist, dat haar ogen er van prikken. Maar dan denkt ze dat ze iets ziet. Iets donkers. Dat is vast het brugje. Ze duwt de boot er al heen. Maar dat donkere komt niet dichterbij. Zou ze zich vergist hebben?

Ze begint bijna te huilen, maar ze bijt op haar lip. Ze wil wel roepen: Mamma! Ach, maar in de verre hoge flat kan haar moeder haar toch niet horen. En haar vader is nog niet thuis

van zijn kantoor.

Dan ziet ze toch opeens de kant. Gelukkig. Ze is er al vlak bij. Door de mist heen ziet ze de kale bomen. Nog één harde duw. Het bootje glijdt langs de wal. Akkie legt de stok neer. Ze pakt voorzichtig de lantaarn en ze stapt op de kant.

Nu moet ze de lantaarn even in het natte gras zetten, want het touw van de boot moet nog vast.

Ze draait zich om.

O wee! Toen ze uit de boot stapte, heeft ze hem met haar voet weer van de kant af geduwd. Ze steekt haar hand uit naar de boot, maar haar arm is te kort. Ze kijkt om zich heen of ze een tak van een boom ziet liggen. Nee, nergens!

De boot drijft nog verder weg en er is niets aan te doen.

Zou de baas van het park erg boos zijn?

Ze moet nu maar gauw naar huis om alles aan haar moeder te vertellen.

8. *Wat nu?*

Ja, gauw naar huis!

Maar eerst het brugje zoeken, want daar staat haar tas tegen de leuning.

Ze tilt de kerstlantaarn weer uit het gras. Aan welke kant zou het brugje zijn? Eerst maar rechts proberen.

Hé, waar is nu het wandelpad dat door het park loopt? Wat staan de bomen hier vlak aan de waterkant en wat staan ze dicht bij elkaar.

Ze stoot met haar hoofd tegen een natte tak. Er vallen allemaal dikke druppels af. Op haar haren en op de krant.

Haar voeten glibberen weg in de modder, maar het pad kan ze niet vinden. Vreemd is dat.

Met haar rug gebogen kruipt ze onder een paar struiken door.

Dan komt ze op een kleine open plek. Er zijn daar een paar witte vlekken in de mist. Kijk, ze bewegen. Ze ziet het al. Het zijn Vera en de koning. En daar zijn de vijf prinsen ook.

Opeens schrikt ze heel erg!

Haar rug wordt er koud van.

Opeens weet ze waar ze is.

Ze is helemaal niet op de kant!

Er is hier helemaal geen pad!

Ze komt helemaal niet bij het brugje!

Ze kan helemaal niet naar huis, naar haar moeder!

Ze is gevangen... op het *eiland*!

O help! Wat moet ze doen?

De koning zet boos zijn veren op. Hij sist naar haar met zijn

rode snavel wijd open. 't Is of hij haar van het eiland wil weg-
jagen.

Maar ze kàn niet weg. De boot is weggedreven.

Ja, wat moet ze nú doen?

Niets! Want ze kan niets doen.

Ze kan alleen maar wachten. Ja, maar waarop? Tot de mist weg is? Tot het niet meer donker is? Maar dat is pas morgenochtend. Moet ze dan de hele lange bange nacht hier blijven?

O, nee! Nee! Nee!

In het schemerdonker ziet ze een omgevallen boom liggen. Er groeit nat mos op. Ze gaat erop zitten. Ze denkt er niet eens aan dat haar jas vuil wordt. De lantaarn staat op haar opgetrokken knieën.

De koning blaast, maar hij komt gelukkig niet naar haar toe. Akkie zit heel stil om hem niet nog bozer te maken. Ze is altijd al een beetje bang voor de koning geweest. Dat blazen betekent: „Weg, vreemd kind! Jij hoort hier niet. Dit is geen menseneiland. Dit is een zwaneneiland. De mensen horen aan de andere kant van het water, bij het brugje.”

Ja, dat weet Akkie ook wel. Maar hoe komt ze weer bij het brugje? Dat weet ze *niet*.

Opeens bedenkt ze iets. Maar het is iets dat niet ècht kan. Het kan alleen in haar droom. In haar droom kan ze op de rug van Vera klimmen. Dan kan ze op de zachte veren tussen de vleugels gaan zitten en dan kan Vera haar naar het brugje varen. Ach, maar dit is geen droom.

Dit is ècht. Heel akelig echt! Het eiland lijkt ook helemaal niet meer op het eiland van haar dromen.

Op haar droomeiland, daar was het heel licht. *Hier* wordt het hoe langer hoe donkerder.

Op haar droomeiland, daar waren duizenden bloemen. *Hier* zijn alleen maar kale takken.

Op haar droomeiland, daar was het lekker warm. *Hier* wordt ze steeds maar kouder.

Op haar droomeiland, daar rook het naar honing. *Hier* ruikt het alleen maar naar glibberige modder.

Op haar droomeiland, daar zat ze naast Vera en de koning op

·een prachtige troon. *Hier* zit ze helemaal alleen op een vieze
·omgevallen boom.

Ze weet niet eens hoe lang ze hier al zit.

Wat nu?

9. *In het donker*

Nu is het helemaal donker.

Ze is zo koud geworden. De tenen in haar natte schoen lijken wel van steen.

De lantaarn in de krant staat nog steeds op haar knieën.

Haar handen zijn ook van steen. Ze heeft niet eens handschoenen aan. Die zitten diep weggepropt in de zak van haar jas.

Ze zet de lantaarn bij haar voeten op de grond. Als ze zich beweegt, voelt ze dat ze stijf is van de kou. Ze trekt haar handschoenen uit haar zak en dan schrikt ze!

Er zit nog iets anders in haar zak. Iets hard en het rammelt zacht.

Het is het doosje met lucifers, dat ze van haar moeder mee naar school mocht nemen.

Meteen weet ze iets!

Ja, dat gaat ze doen. Ze gaat het kaarsje in de kerstlantaarn aansteken. Zou het lukken? Ze krijgt er een kleur van.

Dan zal het opeens toch een beetje licht zijn om haar heen. Dan kan ze boven het vlammetje haar handen een beetje warmen. Ze vouwt de krant open. Haar handen beven als ze het lucifersdoosje openschuift... Haar vingers zijn zo koud, dat ze de lucifers niet eens goed voelt.

Nu komt het moeilijke!

Ze strijkt het ronde bolletje van een lucifer langs de zwarte kant van het doosje. Er gebeurt niets. Ze strijkt harder. Weer niets. Nòg harder. Hè, de lucifer breekt middendoor. Het ronde bolletje valt in het donker in de modder.

Ze pakt een andere lucifer. Ze strijkt weer en weer. Ja hoor! Die gaat! Opeens is er een helder vlammetje in het donker. Oei, maar ze heeft haar vinger veel te dicht bij het bolletje gehouden. Ze moet de lucifer vlug weer loslaten, anders brandt ze haar vingers. Hij valt brandend op een puft van de krant.

De krant gaat niet branden. Door de mist is hij veel te nat. Gelukkig maar. Het vlammetje is al bijna uit. Het is nog maar een klein blauw puntje. Met haar schoen trapt ze het toch vlug helemaal uit.

Nu het licht weer weg is, lijkt het wel of het nog donkerder is geworden dan daarnet.

In dat donker pakte ze weer een andere lucifer. Ze strijkt. Niets! Ze strijkt weer. Wéér niets! Ze strijkt wel meer dan vijf keer. Niets! Niets!

Dan begrijpt ze hoe dat komt. Ze voelt met haar vinger aan het stokje. Het is kort en er zit geen bolletje aan. Die lucifer is al een keer gebruikt. Ze gooit hem weg het donker in.

Weer steekt ze haar vingers in het doosje voor een nieuwe lucifer.

Dan voelt ze dat er niet eens zo heel veel meer in het doosje zitten. Ze kan wel huilen. Zou het echt niet lukken? Zouden al de lucifers op gaan?

Ze strijkt.

Ja hoor. Een mooi vlammetje. Bij de eerste keer. Nu heeft ze ook haar vingers goed aan de punt van het stokje. Opletten nu! Niet bang worden. Nu het vlammetje bij de zwarte pit van de kaars houden. Zo!

Het lukt. De kaars brandt!

Vlug blaast ze de lucifer uit. O wee, bijna had ze te hard

geblazen. Bijna had ze ook meteen weer de vlam van de kaars uitgeblazen. De vlam ging even helemaal plat. Maar nu staat hij mooi rechtop.

10. *Bij de lantaarn*

Hé, wat is dat nou?

De koning sist weer boos. Hij is vast geschrokken van dat vreemde licht. Zo'n licht is er op zijn eiland nog nooit geweest.

Akkie kan de zwanen nu veel beter zien. Dat komt niet alleen door het licht. Het is net of de mist een beetje dunner is geworden. Z u hij echt wegtrekken?

Vera en de koning zijn veel duidelijker dan de vijf prinsen. Dat komt omdat jonge zwanen niet helemaal wit zijn. Ze hebben nog veel bruine veren. Ze hebben ook nog geen rode snavel.

Kijk, de koning komt dichterbij. Zijn poten maken een zuigend geluid in de modder. Hij zal toch geen kwaad willen doen? De andere zwanen komen ook. Ze buigen hun lange halzen naar het licht. Ze staan stil. Ze durven niet dichterbij te komen.

Akkie houdt haar vingers wijduit boven de lantaarn. Ze voelt een beetje warmte. Lekker is dat.

De lantaarn staat met de kant van de kerstboom naar haar toe.

Morgen zou ze met haar vader een kerstboom gaan kopen. Een echte. Haar vader en moeder zijn nu vast al heel bang, omdat ze niet meteen uit school is thuisgekomen.

Ze draait de lantaarn een eindje om. Nu staat de kant met de klok naar haar toe.

Had ze hier maar een echte klok, een grote. Dan kon ze hem laten luiden. Dan kon iedereen horen waar ze was.

Ze draait de ster van de lantaarn naar zich toe. Zo'n ster stond heel lang geleden boven de stal van Bethlehem. Daaraan konden de Wijzen uit het Oosten zien waar ze het kindje Jezus konden vinden. Maar hoe moeten haar vader en moeder nu hun eigen kind hier op dit donkere eiland vinden?

Ze tuurt in het licht van de ster. Haar ogen gaan ervan prikken. Om die grote ster komen allemaal kleine sterretjes dansen. Ze wordt zo moe.

Ze draait de lantaarn weer om. Nu staat de kant van de engel naar haar toe. Kwam er nu maar een engel om haar hier weg te halen. Dat zou een wonder zijn.

Ze krijgt zo'n slaap. Kan je slaap krijgen van lang wachten in de kou?

Ze gaat meteen rechtop zitten. Slapen? *Hier*...! Nee, dat mag niet. Dan wordt ze vast ziek. Dan...

Nu weet ze wat ze moet doen. Roepen. Heel hard roepen. Maar wie moet ze roepen? Mams? Pappa? Pim? De baas van het park? Ze weet niet eens hoe hij heet.

Ze houdt haar beide handen om haar mond en ze roept: „Mam!”

Ze deed het nog niet zo erg hard. Dan roept ze weer, maar nu veel harder.

O wee! De koning schrikt ervan. Hij wordt heel kwaad. Hij pikt met zijn rode snavel naar haar jas.

Nee, roepen kan ook niet. Wat nu?

Ze gaat weer stil op de boom zitten. Maar dan hoort ze iets.

Ze hoort een hond blaffen. Is dat Pim?

Ze hoort het geplons van een stok in het water.

Ze hoort stemmen, dichtbij. En... die ene stem die kent ze.

„Mam...! O, mam!”

Ze let niet op de koning.

Daar komt haar moeder al uit de mist.

Akkie springt naar haar toe. Ze schopt bijna de kerstlantaarn in de modder

„Mam...! O, mam!”

11. *Weer thuis*

Daarnet, toen ze samen thuishkwamen, heeft moeder haar meteen in bad gestopt. Toen Akkie in het warme water stapte, moest ze nog rillen van de kou.

Haar tanden klapperden op elkaar. Maar het water was heel warm en het kwam tot haar kin. Toen trok de kou langzaam weg.

In het bad heeft Akkie verteld hoe het kwam dat ze op het donkere eiland zat. Van Pim enⁿ van de losse schoen en van de boot die ronddraaide in de mist.

Haar moeder heeft haar heel goed afgedroogd. Met de grootste handdoek die ze kon vinden. Lekker hard boenen

helpt ook goed tegen de kou.

Toen een schone pyjama aan en de pantoffels en de kamerjas met het blauwe koord.

Daarna lekker eten. Rode bietjes met spek en appelmoes. Dat helpt ook goed tegen de kou, van binnen.

En vla met bessesap toe.

Nu ligt Akkie weer in haar eigen bed.

Ze is nu niet koud meer, maar toch heeft haar moeder een warme kruik tussen de lakens gelegd. Akkie heeft de dekens opgetrokken tot haar kin.

Het licht in haar kamer is uit, maar het is toch niet donker. Dat komt door de kerstlantaarn. Hij staat op de stoel naast haar bed. Haar moeder heeft het kaarsje aangestoken. Dan kon ze zelf ook zien hoe mooi de lantaarn was.

Straks, als Akkie slaapt, zal ze komen om het kaarsje uit te blazen.

Toen vader daarnet thuiskwam van zijn kantoor, heeft hij ook de prachtige lantaarn gezien. Maar hij vond het raar dat Akkie al in bed lag. Hij heeft haar een dikke kus gegeven.

Haar moeder zei: „Kom maar mee naar de kamer. Dan zal ik je wel vertellen wat er is gebeurd. Dan kan jij ook bietjes met spek eten en dan kan Akkie fijn gaan slapen.”

Maar Akkie gaat nog niet slapen.

Welnee! Ze ligt hier veel te fijn, zo veilig in haar bed, bij het kaarsje in de lantaarn.

De deur van haar kamer staat op een kier. Aan de andere kant van de hal staat de deur ook open. Nu kan ze goed horen wat haar moeder aan vader vertelt.

12. *Lekker liggen luisteren*

Haar moeder zegt: „O, wat was ik bang toen ze niet thuis kwam. Toen ben ik vlug door het park naar de school gelopen. Daar schrok ik. De school was donker en dicht.

Toen ik terugging, zag ik de baas van het park in de mist. Ik vroeg of hij Akkie had gezien. „Nee,” zei hij. Maar hij ging meteen helpen zoeken.

De hond van de baas begon hard te blaffen bij een donker ding. Het stond bij de leuning van het brugje. Het was de tas van Akkie. Maar Akkie zelf was er niet. En weet je wat er ook niet was? De *boot!*

Akkie weg en de boot weg! O, wat werd ik bang.

We liepen samen langs de kant van de vijver. Het hondje was al vooruitgehoud. Opeens begon het weer te blaffen.

Zo vonden we de boot. Hij was een heel eind verderop tegen de kant gedreven. Het touw hing los.

We gingen samen in de boot. We zagen niets, maar het was toch net of de mist een beetje minder werd.

Opeens zag ik toch iets. Ik zei tegen de baas: „Kijk, daar, een lichtje!”

„Dat kan niet,” bromde de baas. „Daar is het eiland. Daar brandt nooit licht.”

Maar hij duwde de boot er toch heen. Toen hoorden we ook opeens roepen. Zo vonden we Akkie, bij haar lantaarn.

Gelukkig maar.”

Akkie heeft alles gehoord.

Ja, denkt ze, gelukkig maar. Stel je voor...!

Nu heeft ze heel erge slaap. Haar ogen zijn al bijna dicht.

Maar dan ziet ze iets vreemds. Op de donkere muur van haar kamer staat een lichte engel! Hoe kan dat?

Ze weet het al.

Dat komt door de kerstlantaarn op haar stoel. Hij staat met de kant van de ster naar haar toe. De engel is aan de andere kant. Die kan ze vanuit haar bed niet zien.

Maar door het schijnsel van de kaars staat de engel nu heel groot op de muur.

Dat is mooi!

Akkie wil er lang naar kijken. Ach, maar ze heeft zo'n slaap. Haar ogen vallen vanzelf dicht.

INHOUD

1. Vera	5
2. Akkie	6
3. De droom	10
4. Winter	12
5. De laatste middag	13
6. In de mist	16
7. Varen	21
8. Wat nu?	27
9. In het donker	32
10. Bij de lantaarn	36
11. Weer thuis	39
12. Lekker liggen luisteren	41

Van Willem G. van de Hulst Jr. verschenen bij dezelfde uitgever

In de Cirkel-serie:

1. Tippeltje	8e druk
2. Het geheim	7e „
3. Wilhelmus	5e „
4. Ko-tje en het kerstfeest	4e „
5. Ik en Beppie	5e „
6. Het verdwaalde schaap	4e „
7. Tom	2e „
8. Kip-Kakel	2e „
9. Ezeltje	2e „
10. De tovenaar	1e „
11. Wat de uil zag	1e „
12. Vera	1e „

Andere jeugdboeken:

Japie	2e „
Tussen het gele riet	4e „
Kerstfeest voor een gulden	1e „
Ere zij God	1e „
Zijn de kraaien nog zwart?	1e „